

רַב טוֹב לְבַיִת יִשְׂרָאֵל

עלון תורני שבועי על פרשת השבוע לכול המשפחה
המותאם במיוחד לנשים ולנערות

פרשת בלק תשע"ה ♦ קונטרס ד

בקונטרס זה תיקננו את טעויות הדפוס, חילקנו את המאמרים לפסקאות, פיסקנו את הקטעים, פתחנו את ראשי התיבות, השלמנו חצאי מילים, הוספנו מירכאות כפולות – "כזה" – להדגשת מה שנראה לנו כצריך, הוספנו מראה מקומות לתנ"ך ולדברי חז"ל, הוספנו ניקוד במקרה הצורך, כשהוזכר במאמר 'עייין שם' הבאנו את הקטע השייך להבנת העניין. להקלת הבנת המאמר שילבנו, בתוך המאמרים [בסוגריים] באור, ולמטה הערות

©

כל הזכויות שמורות

ליחדיו נמתיק סוד

ולשלמה גולדשטיין

עמנואל, ארץ ישראל

0527-613-201

העלון יוצא לאור ע"י

בנשיאות כ"ק האדמו"ר מליז'ענסק – רודניק שליט"א

המעוניינות לקבלו באימייל מדי שבוע ישלחו את פרטי האימייל שלהן

לאימייל: matokmedvash@gmail.com

ספר מאור ושמש (דבור הראשון):

"וַיֵּרָא בְּלֶכֶךְ בֶּן צְפּוֹר אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאַמְרֵי: וַיָּזַר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם" וכו' [ומאד כי רב הוא ויקץ מואב מפני בני ישראל]: ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילזכו הקהל את כל סביבתינו כלזוף העוור את ירק השדה וכלך בן צפור מלך למואב בעת ההוא"] (במדבר כב, ב – ד).

יש להבין על אמרו: "כל אשר עשה ישראל לאמרי", ולא אמר מה עשה לעוג מלך הבשן, שהוא יותר גבור [מהאמרי]. עד שנתירא משה רבינו עליו השלום ממנו, ואמר לו הקדוש ברוך הוא (במדבר כא, לד): "אל תירא אתו" וגומר [כי בדרך נתתי אתו ואת כל עמו ואת ארצו ועשית לו כאשר עשית לסיוון מלך האמרי אשר יושב בןשבוץ"].

עוד קשה קושית רש"י ז"ל: "ויאמר מואב אל זקני מדין", הלא מעולם היו שונאים זה את זה, ומה שתירצו ז"ל (סיפרי, מטות פיסקא קנז): "משל לשני כלבים" כו', עד "מיראתן של ישראל עשו שלום" כו' ^א. עדיין אנו צריכים למודעי [לדעת ולהבין].

ועוד ראוי להתבונן על אמרו: "עתה ילזכו הקהל את כל סביבתינו". מה זה לשון: "הקהל", הוי לי למימר [היה לו לומר]: "ישראל" או "העם", מה "הקהל"?

(א) זה לשון הסיפרי:

"זקני מואב וזקני מדין מימיהם לא עשו שלום זה עם זה.

וכשבאו להלחם עם ישראל, עשו שלום זה עם זה, ונלחמו עם ישראל.

משל למה הדבר דומה, לשני כלבים שהיו בעדר [של צאן], והיו צווחים זה עם זה, בא זאב לטול

טלה מן העדר, והיה אחד מהם מתגרה כנגדו.

אמר חבירו: "אם איני הולך ומסייעו עכשיו, [הזאב] הורגו, ותיכף [יקום] עלי, והורגני".

עשו שלום זה עם זה, ונלחמו עם הזאב.

כך מואב ומדין מימיהם לא עשו שלום זה עם זה, שנאמר (בראשית לו, לה): "המכה את מדין

בשדה מואב" [פירש רש"י: "שבא מדין על מואב למלחמה, והלך מלך אדום לעזור את מואב. ומכאן אנו

למדים שהיו מדין ומואב מריבים זה עם זה, ובימי בלעם עשו שלום להתקשר על ישראל"].

הענין הוא כך: שהעיקר הכל הוא התחברות ישראל שיהיה אהבה ואחוה וריעות ביניהם. והדבר הזה פועל ישועות גדולות, ומסלק את כל המקטריגים, כדכתיב (הושע ה, יז): "וְזָבֹר עֲצָבִים אֶפְרַיִם הַצֹּז לֹ"א".

וכן שמעתי מפי אדמו"ר בוצינא קדישא, מורינו הרבי אלימלך זצוק"ל, כששאל אותו ביחוד הצדיק המפורסם בוצינא קדישא, אחיו מורינו הרבי משולם זושא זללה"ה. הייתי [בעל המאור ושמש] אז אצלם כששאל אותו בזה הלשון: "אחי למוד לי זה שאתה הוא פועל ניסים ונפלאות ומעשים נוראים, שאוכל גם כן לפעול כך". כלל הדברים בקיצור שהשיב לו אדמו"ר, שהוא על ידי התחברות הצדיקים ואהבה וחיבה וריעות ביניהם, על ידי כן נפעלים ונעשים כל הניסים וכל הפעולות והמעשים נוראים. והודה הצדיק הנ"ל לדבריו, ואמר: "בוודאי, כי זה עיקר הכל". ואיתא גם כן בגמרא דסנהדרין (דף עא עמוד ב): "כינוס לצדיקים נאה להם ונאה לעולם", דהיינו כנ"ל.

והנה ידוע שבזמן הזה שבאו על ישראל בלק ובלעם, היה הדור ההוא עדה שלימה, שכבר מתו דור המדבר שנגזר עליהם כו'. והם היו מוכנים לבוא לארץ ישראל, חוץ מאותן עשרים וארבע אלף שמתו בדבר בלעם, על ידי עצה של בנות מואב אחר כך. אבל מתחלה היו כולם קדושים, עדה שלימה, והיה ביניהם אהבה וחיבה ואחוה ושלוש, ועל ידי כן נפלו לפנייהם שני מלכי אמורי, סיחון ועוג מלך הבשן, שהיו שקולין ככל שבע מלכי כנען, לפי שהיה שלום ואהבה וחיבה ביניהם. כידוע שבימי אחאב המלך, הגם שהיו עובדי עבודה זרה, ומפני השלום שהיה ביניהם כבשו כל המלחמות.^(א)

(ב) פירש רש"י (שם. י, ב): "לפי מדרש אנדה: גדול השלום שאפילו ישראל עבדו עבודת אלילים, ושלום ביניהם אין השטן מקטרג ביניהם שנאמר: "וְזָבֹר עֲצָבִים אֶפְרַיִם הַצֹּז לֹ"א".

(ג) נאמר במדרש רבה (ויקרא, פרשה כו, ב):

"דורו של אחאב כלן עובדי עבודת כוכבים היו, ועל ידי שלא היו בהן דילטורין [מריבות] היו יוצאין למלחמה ונוצחין".

ומכל שכן כאן בימי משה רבינו עליו השלום, שהיה שלום ביניהם והיו קדושים שמכל שכן שכל שונאיהם היו נופלים תחתם.

וזהו אמרו: "וַיֵּרָא בְּלִקְ"ו. "וַיֵּרָא" הוא לשון הבנה (כמו (בראשית יח, ב): "וַיֵּרָא וַיֵּרֶץ לְקִרְיַתָּם" שדרשוהו חכמינו ז"ל (בתי מדרשות, מדרש ילמדנו, וירא [מה]): לשון "התבוננות" ^(ג)). וביארו, ש[בלק] הבין שכל אשר עשה ישראל והכו מלכים אדרים, היו בשביל: "לְאִמְרֵי". פירוש, כמו (דברים כו, יז): "אֵת יְהוָה הָאֱמֹרֶת הַיּוֹם". שהוא לשון גודל אהבה וריעות ^(ד). שהצלחתן היה מפני תוקף האהבה אשר ביניהם.

על כן: "וַיֵּזֶר מוֹאֵב מִפְּנֵי הָעָם", "וַיֹּאמֶר מוֹאֵב אֶל יִקְנִי מִדִּין", שהגם שמעולם היו שונאים זה לזה, עשו שלום ביניהם לדמות אל ישראל עם הקדוש, כי הקליפה הולך [אחר] הקדושה בקוף בפני האדם.

אכן באמת לשוא עמלו, כמו שאמרו חכמינו ז"ל (ילקוט שמעוני, דברים פרק כא סימן תתקל): "כיננס לרשעים אוי להם" וכו' ^(ה). ואיתא בזוהר הקדוש (סבא דמשפטים, דף צה עמוד א) שהרי: "שְׂרֵי בְּחִבּוּרָא וְסִיִּים בְּפִרְוֹדָא" [מתחילים בחיבור ובאחדות ומסיימים בפירוד].

(ג) זה לשון המדרש שם:

"וַהֲגִדָּה עֵלְכֶם אֲנֵשִׁים" (בראשית יח, ב), והנה דמותם כבני מלכים "וַיֵּרָא וַיֵּרֶץ לְקִרְיַתָּם" (שם). למה ריץ? שראה רגליהם עלויות באש".

הזוהר (בראשית דף קו עמוד ב) והמדרש רבה (בראשית, פרשה מח) אומרים שראה את השכינה.

(ד) הגמרא (מסכת ברכות, דף ו עמוד א) אומרת:

"אֵת יְהוָה הָאֱמֹרֶת הַיּוֹם". אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: "אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם, ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם" [שתהיו באחדות באהבה וריעות].

אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם שנאמר (דברים ו, ד): "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֶלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד".

ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם, שנאמר (דברי הימים א. יז, כא): "וּבְמִי כְעֲמָךְ כִּישְׂרָאֵל גֹּוִי

אֶחָד בְּאֶרֶץ".

(ה) זה לשון הילקוט שם:

"כיננס לרשעים רע להם ורע לעולם".

על כן "ויאמר" וכו' "מואב אל זקני מדין" עתה ילוצכו הקהל". ביאורו, "הקהל" דייקא, שמפני אשר הם נקהלים יחד באהבה וחיבה, על כן "ילוצכו" וכו' "הקהל את כל סביבתינו" כלוצך העור את ירק העדה". פירוש, בלחיכה אחת ובלי טורח ועמל, כי מפני התחברותם נעשים להם ניסים ונפלאות בלי טורח כלל, כנ"ל.

ספר פני דוד להחיד"א:

"כי הכיתני זה שלש רגלים" (במדבר כב, כח).

שאלוני למה נאמר "שלש" ב"ויו" (בפסוק לב: "על מה הכית את אתנך זה שלש רגלים")? והשבתי דודאי אין אות בתורה שאין בה כמה ענינים פרד"ם [פשט, רמז, דרוש סוד], והתורה שכתבה "ויו" זו כמה רמזים יהיו בה, כידוע.

ואפשר לומר, דאמרו רבותינו ז"ל (מדרש רבה, במדבר פרשה כ, יד) שאמרה [האתון לבלעם]: "אתה הולך לעקור אומה שחוגגת שלש רגלים".

ובפרשת ראה (דברים טז, טז) כתוב: "שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני יהוה אלוקיך במקום אשר יבחר ביום המצות וביום השבועות וביום הסוכות", מלא. להכי [לכן] כתיב בתורה הָבָא נָמִי [גם כאן]: "שלש" מלא, לרמז להחיד"א ד"שלש פעמים".

ועוד רמז בכתוב כי תיבת "שלש" היא צירוף: "לשוש". שהקדוש ברוך הוא שמח במפלת אויבי ישראל, והקמים עליהם המה יאבדו, ויש שמחה בפמליא של מעלה.

לרפואת מרת לאה בת דבורה

ולרפואת יהושע בן לאה בתוך שאר חולי ישראל

בספר אור החיים הקדוש:

"כִּי יִדְעֵתִי אֶת" וגומר ["אֲשֶׁר תִּכְרֹךְ מִכְרֹךְ וְאֲשֶׁר תִּנְאֹר יִנְאֹר"] (במדבר כב, ו).

יתבאר על פי דבריהם שאמרו (תנחומא בלק ד) שבלעם ברך את בלק שיהיה מלך.

לזה אמר: "כִּי יִדְעֵתִי אֶת אֲשֶׁר תִּכְרֹךְ מִכְרֹךְ", שהרי נתקיימה בו [בבלק] ברכתו [של בלעם], ודבר זה הוא ידוע אצלו לבד, לפי שהוא ניסה את הדבר, ואינו ידוע לבל, כי ברכת בלעם ברכה. ואשר יאור זה ידוע ממה שקלל מואב לסיחון.

ויש להעיר בענין זה, בַּשְּׁלָמָא [מובן הדבר] מה שהיו צודקין [שפעלו] קללותיו של בלעם יש שני טעמים בדבר. אחד, להיותו רע עין. והשני שהיה יודע רָגַע בְּאָפּוֹ [של הקדוש ברוך הוא] כמאמרם ז"ל (מסכת ברכות דף ז עמוד א) א, והיה מקלל ברגע הזעם [ואז הייתה קללתו פועלת את פעולתה], אבל הברכה אין מציאות שתתקיים מפיו.

ונראה כי לעולם ברכת בלעם כברכת חמור, אלא שהרשע היה מערים.

[ומסביר כיצד:] כשהיה רואה בְּאֶצְטִגְנִינֹת שפלוני יעלה לגדולה וכדומה, היה עושה [כאילו]

שמברכו. וכשבא הדבר ונאותו פלוני מתברך, חושב שברכתו של בלעם גרמה.

ולא כן הוא, אלא מזלו [של "המתברך"] גָּרַם [שיעלה לגדולה וכדומה].

וכמו כן עשה [בלעם] לבלק, שראה בכוכבו שעתיד למלוך במואב, וברכו בדבר עצמו

[שראה] לרמותו כי הוא [בלעם] הסובב.

(א) זה לשון הגמרא שם:

"תניא [למדנו בבריתא, כתוב:] "וְאֵל זֹעֵם בְּכָל יוֹם" (תהלים ז, יב). וכמה [זמן נמשך] זעמו? רגע.

וכמה רגע? [חלק] אחד מחמשת רבוא ושמונת אלפים ושמנה מאות ושמנים ושמנה [חלקים] בשעה.

וזו היא "רגע". ואין כל בריה יכולה לכוין [במדויק מתי מגיע] אותה שעה, חוץ מבלעם הרשע.

[הגמרא מסבירה:] דכתיב ביה [שכתוב בו:] "וְיִדְעַתְּ דְעֵת עֲלִיּוֹן" (במדבר כד, טז).

[שואלת הגמרא:] הֲשָׂתָא [הנה, אפילו] דעת בהמתו לא הוה [היה] ידע, דעת עליון הוה ידע?

אלא מלמד שהיה יודע לכוין אותה שעה שהקדוש ברוך הוא כועס בה".

בספר **ייטב לב** (פרשת בלק, דף נח עמוד ב):

"כִּי לֹא נִזְזֶנָּה בְּיַעֲקֹב וְלֹא קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל" (במדבר כג, כג).

שאינן [ישראל] תולים שום דבר בנחש או בקסם.

וגם "כַּעֲת" [בימינו אלה], אפילו יש דבר למטה [אפילו קורה בעולם מאורע] כפי שמורה העת והזמן, מבח מערכת השמים לפי מהלכם הטבעי [כגון: גשם, שלג, סופות וכדומה]. אינם תולים בזה, כי אם: "יֹאמַר לְיַעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מֶה פָּעַל אֱלֹהֵינוּ" (שם). כלומר, שתולים כל הנעשה תחת השמש בהשגחת ורצון אלקותו יתברך.

בספר **ייטב לב** (פרשת בלק, דף נח עמוד א):

כתבו בספרי יראים כי סגולה לקום בשעה שרוצה, הוא על ידי שקורא קריאת שמע בכוונה, ואז מתפלל [מה שנאמר (תהלים לא, ו): "בְּיָדְךָ אֶפְקֵיד רוּחִי"], שיעזרהו השם יתברך לקום בשעה שרוצה ומפקיד רוחו, והקדוש ברוך הוא מחזיר לו פקדונו בשעה שרוצה לקבלו. וזה שנאמר (במדבר כג, כד): "כָּל־בֵּיא יָקוֹם" וגומר [וְכֹאֲרִי יִתְנַשֵּׂא לֹא יִשְׁכַּב עַד יֹאכַל טָרֶף]. והטעם [שיקום כלביא בשעה שרוצה, הוא]: כי "לֹא יִשְׁכַּב" (מתחלה בלילה) "עַד יֹאכַל טָרֶף", על ידי קריאת שמע, וכאמור.

בספר **בית אהרן לרבי אהרן מקרלין**.

"לֹא יִשְׁכַּב עַד יֹאכַל טָרֶף" (במדבר כג, כד).

פירוש, איש ישראל אינו שוכב לישון עד שהוא מתקן כל מה שצריך לתקן בעולם הזה היום. וזהו (תהלים קיא, ה): "טָרֶף זָתָן לִירָאִיו".

בספר נפש דוד (דף לה עמוד א):

"הֵן עִם לְבָדָד יִשְׁכֹּן" וגו' [וַיִּבְצְאוּם לֹא יִתְּנוּ שֵׁב"] (במדבר כג, ט).

יש לבאר כך, על דרך שאמרו רבותינו ז"ל (מסכת סנהדרין, דף לו ע"א): "חייב אדם לומר: בשבילי נברא העולם".

פירוש, כשיגיע לידו דבר מצוה לא יאמר: "אפשר למצוה זו שתעשה על ידי אחרים". רק יחשוב כאלו אין בעולם אלא הוא. "הֵן עִם" יש להם מעלה זו שבדבר מצוה אומר בלבו שהוא "לְבָדָד יִשְׁכֹּן", שאין בעולם לעשות מצוה זו, אלא הוא.

אבל כשמגיע לעניני עולם הזה, אכילה ושתייה, שהם עסק הגוים, הגם שיש בזה עבודה לצדיקים, מכל מקום יחשוב האדם בלבו: "עדיין לא הגעתי למדה זו, וזה הוא רק לצדיקים גדולים".

וזהו: "הֵן עִם לְבָדָד יִשְׁכֹּן". הגם שלעסק מצוה יִגְבֶּה לבו בדרכי ה', כאלו הוא לבדו בעולם, מכל מקום "וַיִּבְצְאוּם לֹא יִתְּנוּ שֵׁב". כשמגיע לאכילה ושתייה שהוא עניני הגוים, "לֹא יִתְּנוּ שֵׁב" בלבו לומר: "בשבילי נברא העולם", לעסוק באכילה ושתייה להעלות הניצוצות קודש, רק יניח זה לצדיקים הגדולים.

הוצאות הדפסת הגיליון

נתנדב ע"י ידידנו החשוב והנכבד

ר' נריה בר-און הי"ו

לעילוי נשמת אביו ר' דוד חיים בן יעקב ז"ל

ואמו מרת מזל בת דוד ע"ה

ת.נ.צ.ב.ה

זוהר פרשת פנחס (דף רלו עמוד א, מתורגם ללשון הקודש ומעובד על פי פירוש מתוך מדבש למורי ורבי ומגדלני ז"ע):

"וַיְהִי הַמִּיתִים בַּמִּנְפָּה אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים אָלֶף" (במדבר כה, ט) . "פִּיזוֹס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הֵכִיֵּן הָשִׁיב אֶת זִמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא כָלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי" (שם, פסוק יא).

הזהר שואל: איך השיב פנחס את חמתו של הקדוש ברוך הוא.

רוצה לומר, איך זה נקרא הַשְׁבַּת חַמַּת הקדוש ברוך הוא, והלא כתוב: "וַיְהִי הַמִּיתִים בַּמִּנְפָּה", אם לא היה מת אפילו אחד מישראל, היה מובן מה שכתוב: "הָשִׁיב אֶת זִמְתִּי", אבל כיון שמתו עשרים וארבע אלף, מהו הטעם שכתוב: "הָשִׁיב אֶת זִמְתִּי" "וְלֹא כָלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

[ומשיב:] אלא ודאי ברור הדברים הוא, כי, אוי לו לאדם שפגם את זרעו, דהיינו שנשא אשה פסולה. אוי לו למי שלא שמר את זרעו כראוי, כגון שבט שמעון שנתנו בנותיהם להערב רב.

ומפרש דבריו ואמר: חס ושלום שמת במגפה, בין העשרים וארבע אלף, אפילו אחד מישראל.

אלא הענין היה בשבט שמעון, כי כשבאו הערב רב ונתגייירו, נשאו נשים משבטו של שמעון ונתערבו עמהם, והולידו מהם בנים, וְאֵלוֹ הַבָּנִים, חלק מהם מתו בעגל, חלק מהם מתו במגפה, והאחרים שנשארו עוד מהם מתו כאן בַּשָּׂמַיִם, זהו שכתוב: "וַיְהִי הַמִּיתִים בַּמִּנְפָּה". הנה תדריך כי "אֲשֶׁר מֵתוֹ" לא כתוב, אלא "הַמִּיתִים".

היינו: הם הרשעים בני הָעָרֶב רַב שבהייהם נקראים: "מתים" (ילקוט שמעוני, קהלת פרק ח סימן תתקפ"ט) ^(א).

(א) זה לשונו: "רשעים שאפילו בחייהם נקראים מתים, שנאמר (יחזקאל כא, ל): "וְאֵתָהּ זֹכֶל רָשָׁע זָשִׁיא יִשְׂרָאֵל".

ולפי שנשמרו ישראל מלהתערב בערב רב, לכן כל זרע הקודש נמנו כולם בחשבון, להורות שלא היה חסר מהם אפילו אחד. ועל זה נאמר: "וְלֹא כָלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". ובכונה כתוב: "בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", ללמד שאחרים שלא היו מבני ישראל כלו. וכן מה שכתוב: "הָשִׁיב אֶת זִמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", בא ללמד כי רק "מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" השיב, אבל מעל אחרים שהיו מערב רב לא השיב. ועל כן רושם ומציין הכתוב ואמר: "מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" דווקא, ולא מערב רב.

ולכך נמנו בני ישראל כבתחילה מחמת חשיבותם, וחיבר אותם הקדוש ברוך הוא עמו. רוצה לומר, על ידי שמנה אותם הראה הקדוש ברוך הוא שהם חלקו ונחלתו. כעין זה היה במעשה העגל, שכתוב: "וַיִּפּוֹל מִן הָעָם" [בַּיּוֹם הַהוּא כְּשִׁלְשַׁת אֲלָפֵי אִישׁ] (שמות לב, כח). הנה כל אלו היו מן הערב רב, וכדי להראות שאלו לא היו מבני ישראל, מה כתוב אחר כך, "וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (שמות לה, א) שבא ללמד שהיו שם כל עדת בני ישראל בשלימות ולא חסר אחד מהם.

מקורות הקונטרס:

אור החיים – מורינו הרב רבי חיים בן עטר זצוקלה"ה.

בית אהרן – הרב המפורסם, כבוד קדושת שמו מורינו ורבינו הרבי ר' אהרן זצוקלה"ה מקארליץ.

ייטב לב – מרן יקותיאל יהודא טייטלבוים זצוקלה"ה אב בית דין דקהילת קודש סיגעט.

מאור ושמש – "הרב הקדוש מורינו הרב קלונימוס קלמן הלוי עפשטיין זצוקלה"ה זיע"א".

נפש דוד – הרב המאור הגדול הגאון האמיתי החסיד המפורסם כבוד קדושת שם תורתו מורינו הרב

רבי דוד טעביל [קצנלבוגן] זצוק"ל, האב בית דין וראש מתיבתא דקהילת קודש ליסא.

פני דוד – "פנים לתורה רמזים פירושים הערות על התורה בסדר הפרשיות".

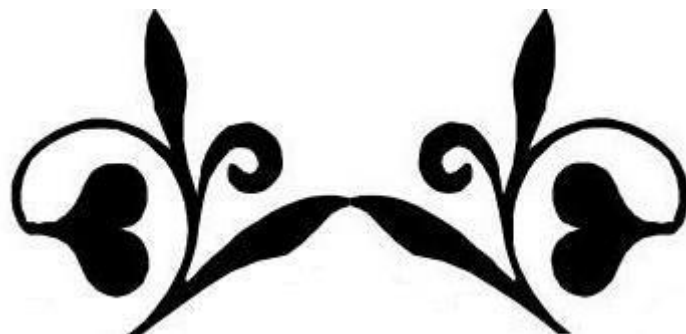
"פי המדבר אדם מועט זומר ובסיר חיים יוסף דוד אזולאי" [החיד"א].

המעוניינים לארגן שיעור או סדנא שתועבר על ידי
כ"ק האדמו"ר מליז'ענסק – רודניק שליט"א
תלמידו, ומי שנתגדל בביתו, של
המקובל האלקי הרב הצדיק רבי דניאל פריש זצוקללה"ה זיע"א
מחבר הפירוש הנפלא מתוק מדבש
על זֶהַר הקדוש, זֶהַר חדש, תקוני זֶהַר, השמטות זֶהַר,
שער הגלגולים, שער הכוונות, אוצרות חיים ועוד
והוסמך על ידו לְלַמֵּד זֶהַר הקדוש עם פירושו.

וכן המעוניינים להקדיש שיעור לעילוי נשמת יקירם,
או המעוניינים לעזור כספית בהדפסת הקונטרסים וספרים, אפשר לעילוי נשמה

מתבקשים לפנות למלפון: 0527-613-201

או לאימייל: matokmedvash@gmail.com

לעילוי נשמת החזן ר' יעקב משה ז"ל בן ר' שלום פנחס הי"ד. ת.נ.צ.ב.ה.